

Arrest

nr. 110 761 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOLVOET loco advocaat Y. BUYTAERT en van attaché I. SNYERES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U bent een alleenstaande man en heeft heel uw leven gewoond in het dorp Qalai Mazar, gelegen in het district Nirkh in de provincie Maidan Wardak. U werkte er samen met uw vader en uw oom op de gronden van uw familie.

U was aan het werken op uw velden toen vijf talibs van mullah A.(...) u kwamen voorstellen om te stoppen met uw werk op de velden en om naar een madrassa te gaan om een mullah te worden. U ging hiermee akkoord. Vervolgens ging u naar huis en vertelde u uw broertje dat u wegging. Hierna vertrok u met de taliban naar Miran Shah (Pakistan). Daar merkte u dat de taliban niet van plan was u naar een madrassa te sturen. De taliban probeerden u er te overtuigen om deel te nemen aan de strijd tegen de buitenlanders. Ze lieten foto's zien van daders van zelfmoordaanslagen. Na een week

begonnen de taliban u een opleiding te geven over het gebruik van wapens en het plaatsen van bembommen. U wou niet vechten en besloot te vluchten.

Wanneer u tien dagen in Miran Shah was, ging u, net zoals op verschillende voorbije dagen, 's namiddags naar de bazaar in de buurt. U sprak er een persoon aan en vroeg hem hoe u naar Afghanistan kon reizen. Hij legde dit uit. Vervolgens vertrok u naar Peshawar, in Pakistan, waar u vijf dagen verbleef. Eenmaal in Peshawar belde u uw vader op en vertelde u hem dat u naar huis zou komen. Uw vader raadde u aan niet naar uw dorp terug te keren en in Peshawar te blijven.

Drie dagen later belde uw vader u op met de boodschap dat een zekere M.(...) u weg zou brengen. Twee dagen later vatte u samen met M.(...) en drie anderen uw reis naar België aan. U verbleef meer dan zeven maanden in Griekenland vooraleer naar België te reizen. Op 18 juni 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

Wanneer u in België was, bent u te weten gekomen dat tijdens uw verblijf in Miran Shah, uw oom naar de talib A.(...) is gegaan om te vragen u vrij te laten. Dit werd hem geweigerd. Vervolgens heeft uw oom klacht neergelegd bij de politie en drie dagen hierna werd hij doodgeschoten door de taliban.

In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban.

U bent in het bezit van volgende documenten: twee dreigbrieven van de taliban, uw taskara (identiteitsdocument) en zes kopieën van foto's van uw overleden oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde problemen met de taliban.

Vooreerst moet gewezen worden op drie flagrante tegenstrijdigheden gevonden tussen uw verklaringen voor het CGVS enerzijds, en de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, anderzijds.

Zo stelt u voor het CGVS duidelijk dat u uit vrije wil bent meegegaan met de taliban (CGVS, p. 14), terwijl in de betreffende vragenlijst wordt vermeld dat u werd ontvoerd door de taliban (vragenlijst CGVS, p. 3). Ook liet u in de vragenlijst optekenen dat u een week werd opgesloten (vragenlijst CGVS, p. 3). Echter, voor het CGVS spreekt u niet over een opsluiting en beweert u zelfs dat u 's namiddags in Miran Shah naar buiten mocht (CGVS, p. 17). Daarnaast stelt u voor het CGVS dat u sinds uw vertrek uit Miran Shah, niet meer naar huis bent gegaan (CGVS, p. 12). Echter, in de vragenlijst liet u optekenen dat u na uw ontsnapping naar huis terugkeerde (vragenlijst CGVS, p. 3). Wanneer u met bovenstaande tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, ontkende u telkens dergelijke verklaringen te hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, te meer het verslag u werd voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken waarna u de vragenlijst voor akkoord ondertekende (vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien verklaarde u dat er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkele zaken niet zijn genoteerd, doch dat het interview er goed is verlopen en dat men er uw verhaal heeft genoteerd (CGVS, p. 2). Gevraagd naar de verklaringen die niet werden genoteerd, haalt u twee aspecten aan die geen verband houden met de vastgestelde tegenstrijdigheden en ontkent u vervolgens dat er nog iets niet genoteerd is geweest (CGVS, p. 2). Bijgevolg heeft u ruim de mogelijkheid gehad om eventuele andere misvattingen tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken recht te zetten. Doch u heeft dit nagelaten. Aangezien bovenstaande tegenstrijdigheden met de vragenlijst pertinent zijn en ze de kern van uw asielproblemen betreffen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor reeds op ernstige wijze ondermijnd.

Bovendien is er een inconsistentie gevonden in uw onderlinge verklaringen voor het CGVS. Meer bepaald stelt u eerst niet te weten in welk district of in welk land Miran Shah, de plaats waar u tien dagen bij de taliban verbleef (CGVS, p. 13), lag. U kunt zelfs niet zeggen of Miran Shah al dan niet in Afghanistan ligt (CGVS, p. 13). Vervolgens verklaart u echter dat, wanneer u uit Miran Shah wegvluchtte, u niet wist hoe u naar uw land kon terugkeren en dat u een persoon vertelde dat u naar Afghanistan wilde (CGVS, p. 17). Deze persoon vertelde u dat u, om naar Afghanistan te gaan, eerst naar Peshawar moest gaan om daar vervolgens een auto te nemen naar Nawa, richting de grens van Afghanistan (CGVS, p. 17). Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat u wel degelijk wist dat Miran Shah zich niet in Afghanistan bevindt. Geconfronteerd met deze inconsistentie in uw verklaringen stelt u dat u niet wist waar u was en dat u zei dat u naar Afghanistan wou (CGVS, p. 17). Echter, hiermee is de vastgestelde ongerijmdheid geenszins verklaard.

Daarnaast moet gewezen worden op verschillende onwetendheden in verband met uw verblijf bij de taliban.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat u weinig weet over de personen die samen met u in Miran Shah waren. Van de 14 à 15 personen die samen met u in het huis zaten, kunt u slechts één naam geven (CGVS, p. 15). Bovendien kan u geen enkele naam geven van de vier personen die er samen met u een kamer deelden (CGVS, p. 15). Ook weet u niet of deze talibs betrokken zijn geweest bij bepaalde aanvallen (CGVS, p. 17). Aangezien u tien dagen met deze personen heeft verbleven, doen dergelijke onwetendheden verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook verklaart u dat de taliban u hebben getoond hoe u een berrmbom moest plaatsen (CGVS, p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de manier waarop een berrmbom moet geplaatst worden, kunt u hierop geen antwoord geven en stelt u dat u bang was geworden en dat u niet heeft opgelet (CGVS, p. 16). Deze verklaring overtuigt niet en kan geenszins uw volledige onwetendheid hieromtrent verklaren.

Bovendien is het uiterst bevreemdend te noemen dat de taliban u reeds na één week vertelden dat u een zelfmoordaanslag diende te plegen en dat ze u de daaropvolgende namiddagen vrij in de buurt en in de bazaar lieten vertoeven (CGVS, p. 16 & 17). Hierdoor bestaat er immers een reële kans dat u zou wegvlugten en u eventueel zelfs de autoriteiten zou informeren over hen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Nirkh in de provincie Maidan Wardak dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Nirkh te ontlopen. U bent een alleenstaande volwassen man zonder kinderen. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een bemiddelde familie heeft. U stelt namelijk dat uw familie geen geldproblemen kende, dat uw vader 15.000 dollar voor uw reis heeft betaald met zijn spaargeld en dat hij nog meer spaargeld heeft (CGVS, p. 10). Ook verklaart u dat jullie genoeg opbrengsten van de velden hadden zodat jullie een deel van de oogst konden verkopen (CGVS, p. 10). Aangezien u zelf stelt dat de 15.000 dollar die voor uw reis werd betaald, afkomstig is van de opbrengst van jullie gronden, dient besloten te worden dat u over voldoende financiële middelen beschikt om zich elders in Afghanistan te vestigen.

Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de hoofdstad Kabul als mogelijke verblijfplaats kan worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt

wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat de twee door u neergelegde dreigbrieven van de taliban betreffen, dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. De zes kopieën van foto's van uw overleden oom tonen aan dat de op de foto's afgebeelde persoon gestorven is, waarvoor begrip kan worden opgebracht. Doch, ze kunnen geenszins aantonen dat hij is gedood omwille van de door u verklaarde problemen. Uw taskara tot slot, bevat louter gegevens omtrent uw identiteit en herkomst die niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2-3 juncto 62, 52 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht. De tegenstrijdigheid die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt met betrekking tot de al dan niet opsluiting van verzoeker is georkestreerd en het gevolg van de strikte interpretatie die hij toepast. Verzoeker mocht inderdaad 's middags naar buiten gaan, maar dit impliceert niet dat hij vrij was. Verzoeker werd minstens onrechtstreeks in de gaten gehouden door leden van de taliban. Verzoeker is op dat moment niet fysiek opgesloten, doch kon absoluut niet vrij beschikken over zijn komen en gaan. Derhalve was verzoeker wel degelijk van zijn vrijheid beroofd. Verzoeker merkt tevens met klem op dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit verklaarde nog naar huis te zijn teruggekeerd. Verzoeker mag zijn verklaring dan wel hebben ondertekend, maar in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, heeft de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaring van verzoeker nooit voorgelezen. Dat verzoeker verklaarde dat het interview goed is verlopen doet hieraan geen afbreuk. Immers, de beoordeling van verzoeker nopens het verloop van het verhoor kan zich wegens gebrek aan talenkennis onmogelijk uitstrekken over het inhoudelijke aspect wanneer het hem niet werd voorgelezen. Verzoeker wordt hier uiteraard geconfronteerd met een moeilijke taak wat betreft de bewijsvoering en kan een dergelijk negatief feit niet bewijzen. Rechtspraak neemt om deze redenen aan dat de bewijslast van verzoeker op dit punt minder ver reikt dan bij een positief feit. Daarnaast kan niet impliciet afgeleid worden dat verzoeker wist dat Miran Shah niet in Afghanistan zou liggen doordat hij de weg naar Afghanistan vroeg. Als hij in Afghanistan was, had de persoon in kwestie dit ook gewoon gezegd en wist verzoeker het ook. Indien niet, zoals in casu, vertelde deze persoon aan verzoeker de weg. Hoe dan ook had verzoeker de

informatie gekregen die hij wou. De conclusie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt, legt eerder zijn onwil bloot dan een zogenaamde tegenstrijdigheid van verzoeker. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker weinig namen kent, ligt de reden in het feit dat de leider van de desbetreffende talibanleden, de heer Feddah Mohammad, uitdrukkelijk verbood dat de verschillende personen ook maar iets over elkaar zouden verklaren. Voorts is het toch wel te veel gevraagd om te eisen dat verzoeker zomaar kennis zou hebben van het gegeven dat de desbetreffende talibs betrokken zouden zijn geweest in een of andere aanval. Verzoeker verbleef er immers slechts tien dagen. Bovendien gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er zonder meer van uit dat de talibs dit zomaar zouden vertellen aan verzoeker. Verzoeker heeft geen intern vluchtalternatief ten gevolge van de problemen die ten grondslag liggen aan zijn asielrelaas. Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aanhaalt, is het hoogst waarschijnlijk dat de taliban op dit moment vrezen dat verzoeker de autoriteiten heeft ingelicht na zijn ontsnapping. Het behoeft voorts geen betoog dat de taliban, die *de facto* een enorme machtspositie innemen binnen Afghanistan, in elke provincie of district in staat zijn om verzoeker te vinden.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de subsidiaire bescherming op basis van louter theoretische overwegingen, steeds verwijzend naar het UNHCR. Verzoeker dient echter vast te stellen dat in zijn land van herkomst tot op heden herhaaldelijk aanslagen met dodelijke afloop worden gepleegd. Bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt verzoeker geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en zelfs de dood. Bij het beoordelen van de gegronde vrees voor vervolging volstaat het dat de vrees reëel is, zonder dat deze zich ook effectief moet hebben verwezenlijkt. Bovendien ontving verzoeker reeds diverse dreigbrieven die deze gegronde vrees ondersteunen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een persartikel toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelde verzoeker vooreerst dat hij werd ontvoerd door de taliban (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij uit vrije wil is meegegaan met de taliban die zeiden dat ze hem naar de madrassa zouden sturen om te studeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast verklaarde verzoeker bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een week werd opgesloten door de taliban (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Uit zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt echter dat verzoeker 's middags gewoon naar buiten kon en naar de bazar ging. Hij zou dan ook simpelweg ontsnapt zijn door in de bazar een taxi te nemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij inderdaad naar buiten mocht gaan, maar dat dit niet impliceert dat hij vrij was omdat hij minstens onrechtstreeks in de gaten werd gehouden door de taliban en absoluut niet vrij kon beschikken over zijn komen en gaan, stelt de Raad vast dat dit bezwaarlijk te rijmen valt met de bewering van verzoeker dat hij opgesloten werd. Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeker

simpelweg een taxi nam om te ontsnappen van de taliban indien hij werkelijk in de gaten werd gehouden en/of van zijn vrijheid beroofd werd. De taliban zouden verzoeker immers na een week reeds verteld hebben dat hij een zelfmoordaanslag diende te plegen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij verzoeker de daaropvolgende namiddagen vrij naar de bazar lieten gaan en hem zo de kans gaven om te ontsnappen en zichzelf zo in gevaar brengen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). Bovendien stelde verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nadat hij kon vluchten terug naar huis keerde, waar zijn vader besloot dat hij het land moest verlaten (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij na zijn ontsnapping niet meer naar huis is gegaan, maar in Peshawar zijn vader kon opbellen die zei dat hij niet moest terugkeren naar het dorp en een smokkelaar regelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 17). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Verzoeker verklaarde immers niet enkel dat hij naar huis terugkeerde, maar ook dat zijn vader daar besloot dat hij het land moest verlaten. Nergens tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gewag van zijn verblijf in Peshawar of zijn telefonisch contact met zijn vader. Bovendien maakte verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van enkele zaken die niet zouden genoteerd zijn voor de Dienst Vreemdelingenzaken, maar liet hij dit geheel onvermeld, zelfs wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet de vraag stelde of er nog iets was dat niet genoteerd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Hieruit blijkt aldus duidelijk dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, wel degelijk inhoudelijke kennis heeft van hetgeen genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is tevens geenszins logisch te noemen dat verzoeker stelt niet te weten in welk district of land Miran Shah, waar hij tien dagen bij de taliban zou hebben verbleven, gelegen is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker stelt immers dat hij om te ontsnappen de weg naar Afghanistan vroeg aan iemand in de bazar, hetgeen impliceert dat verzoeker wel degelijk wist dat hij zich buiten Afghanistan bevond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij louter de weg naar Afghanistan vroeg, maar dat dit niet impliceert dat hij wist dat hij zich buiten Afghanistan bevond en dat hij sowieso de informatie zou hebben gekregen die hij wou, stelt de Raad vast dat het geenszins valt te verklaren waarom iemand de weg naar een bepaald land zou vragen, indien hij niet weet dat hij zich in een ander land bevindt. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker, die door de taliban werd meegenomen, zich niet zou trachten te vergewissen van de exacte locatie waar hij zich bevond indien hij plande weg te lopen, in het bijzonder omdat hij 's middags naar de bazar kon gaan om daar informatie te vergaren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17).

De geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker wordt ten slotte verder ondermijnd door verschillende onwetendheden van verzoeker omtrent de taliban bij wie hij tien dagen zou hebben verbleven. Zo kan hij, ondanks zijn verklaring dat er veertien of vijftien mensen in het huis verbleven, slechts een naam noemen en weet hij niet van welke regio's de mensen in het huis afkomstig waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Zelfs van de vier personen met wie hij de kamer deelde kent verzoeker geen enkele naam (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de leider van de taliban verbood dat de verschillende personen ook maar iets over elkaar zouden verklaren, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere *post factum* bewering is, die verzoeker volledig onvermeld liet tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien zouden de taliban getoond hebben hoe een bembom dient te worden geplaatst, maar kan verzoeker geenszins uitleggen hoe dit in zijn werk gaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16).

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd, zoals de dreigbrieven van de taliban, geen bewijswaarde hebben.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, heeft gestudeerd, spreekt Pashtou en een beetje Engels en heeft een bemiddelde familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 6 en 10). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is.

Het door verzoeker neergelegde persbericht vermeldt een aanslag in Wardak in het oosten van Afghanistan en heeft aldus geen betrekking op de veiligheidssituatie in Kabul. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban in staat zijn om hem in elke provincie of district te vinden, dient erop gewezen te worden dat hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF